

lučně domněle soukromou obžalobou městské rady. Rozsudek tento nevyřizuje ani soukromou obžalobu Jana S. a ostatních členů obec. zastupitelstva, podepsaných na trestním oznámení.

Těž i rozsudek soudu odvolacího nepřihlíží k těmto zásadám. Obě stolice přehlízejí, že starosta i radní, podepsaní na trestním oznámení, v úbec ani oprávněni nebyli ku vznesení obžaloby pro urážku městské rady jako takové po rozumu čl. V., že nebylo veřejné obžaloby, kterouž zákon v tomto případě žádá. Následkem toho jsou rozsudky ony podle § 281. č. 9. c) tr. ř. zmatečnými.

Důsledkem toho jsou i usnesení útratová protizákonná, pokud dovolávají se ustanovení § 390. 2. věta a § 393. posl. odst. tr. ř., ukládají městské radě v S. jako domněle soukromému žalobci, by hradila útraty.

Bez tohoto porušení zákona nemohly by útraty nikdy připadnouti městské radě k tíži, nýbrž dílem (poplatky svědecké) byly by poukázány na státní pokladnu a dílem (útraty obhajoby) byla by náhrada jich uložena obžalovanému (§ 390., 1. věta, a § 393. I. odst. ř. tr.).

Že však dlužno pokládati městskou radu v S. ve svém organizovaném souhrnu za veřejný úřad ve smyslu čl. V., vyplývá z ustanovení §§ 15., 52. a 62. ob. zř. pro Čechy z 16. dubna 1864, č. 78 z. z. Slušelo proto k návrhu c. k. generální prokuratury, vznesenému dle § 33. ř. tr., uznati ve smyslu § 292. ř. tr., jak shora uvedeno.

(Rozhodnutí c. k. nejv. jako kassačního soudu z 18. října 1911, Kr II 330/11.)

Adv. JUDr. Fr. Svatoň.

Není-li při novostavbě neb přestavbě v Brně mexi stavebníkem a městskou radou ohledně plochy, kteráž k užívání ulice postoupena býti má, sporu, lze hned přikročiti k soudnímu odhadu, aniž musí předcházeti expropriační nálex místodržitelství (§§ 23., 24. stav. ř. pro Brno).

Majitel domu v Brně A. zakročil u okresního soudu tamtéž za odhad plochy, kterouž dle povolení městské rady ku stavbě musil městu na rozšíření ulice odstoupiti, jelikož s odstupným mu nabídnutým spokojen nebyl.

Okr. soud pověřil provedením odhadu notáře.

Městská rada podala rozklad příp. rekurs, namítajíc základem § 23. stav. ř. pro Brno, že musilo by soudnímu odhadu předcházeti rozhodnutí místodržitelství, zda a pokud stalo se vyvlastnění vlastnictví soukromého.

Vyslechnuv navrhovatele, jenž mezi jiným uvedl, že příslušná plocha byla již v pozemkové knize odepsána a do seznamu veř. stat-

ku zapsána, tudíž řízení vyvlastňovací nepřipustným se jeví, první soudce rozklad zamítl a rekurs předložil

z d ů v o d u,

že ohledně plošné výměry odstoupené plochy není mezi stranami žádného sporu, řízení vyvlastňovací však dle § 365. ob. z. obč. předpokládá, že věc, kteráž vyvlastněna býti má, ještě ve vlastnictví expropriatově se nalezá. Stolice II. rekurs zamítla a nařízení soudního odhadu potvrdila.

D ů v o d y :

Jde ve věci této již jen o ustanovení výše odstupného, k čemuž, nedojde-li mezi stranami k dohodě dle platného zákonodárství, ano i dle § 23. stav. ř. pro Brno, jehož městská rada se dovolává, povolán jest výlučně a jedině soud.

Nejv. soud dovolacímu rekursu městské rady, v němž hájila názor, že i v případě shody mezi stranami ohledně výměry plochy, není-li tu shody též ohledně ceny, rozhodnouti má dle § 23. stav. ř. místodržitelství o vyvlastnění, a že dle § 24. téhož ř. uvedení v držbu provést se má na základě takového nálezu vyvlastňovacího cestou politicko-administrativní, takže soudní odhad dle § 23. jest pouze přípravným úředním výkonem pro toto politicko-administrativní uvedení v držbu, jemuž však dle § 24. nález vyvlastňovací nezbytně předcházeti musí — nevyhověl,

p o n ě v a d ě

není zde předpokladu § 16. cíl. pat. z 9. srpna 1854, č. 208. z. ř., an nařízený okr. soudem soudní odhad ustanovení § 23. stav. ř. brněnského se nepřičí.

(Rozh. z e d n e 31. l e d n a 1912, $\frac{R III. 27/12}{1}$.)

bb.

Jsou hospodářská a výrobní družstva všechna bez rozdílu podniky po živnostensku provozovanými?

Odpověď na otázku, zda všechna družstva dle zák. z r. 1873 jsou podniky po živnostensku provozovanými, závisí na zodpovězení předchozí otázky: Jaká je právní povaha družstev těchto vůbec? To je v literatuře sporno (v. R a n d a, Obch. právo rak.). Ti, kdož považují družstva za právnícké osoby, musí důsledně spatřovati v každé takové asociaci podnik po živnostensku provozovaný, ať již družstvo omezuje svou činnost na své členy, čili nic. Ti, kdož považují družstva nikoli za právnícké osoby, nýbrž za společnosti, nemohou ovšem všechna družstva bez rozdílu považovati za podniky živnostenské, nýbrž jen ta, která svou činnost